

Arrest

nr. 269 032 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988.

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 augustus 2020. Op 28 september 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 juni 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 14 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, SMC, verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1988 in Envigado nabij Medellín, departement Antioquia, Colombia. U groeide hoofdzakelijk op bij uw grootouders, steevast op hetzelfde adres in de wijk Miranda in Medellín. De relatie met uw moeder kwam immers reeds sinds jonge leeftijd onder druk te staan. Uw moeder had nooit haar school afgemaakt en u heeft afgeleid dat haar zwangerschap niet helemaal gewenst was. U werd dus in wezen opgevoed door uw grootouders. U vervulde uw hogere middelbare studies en ging vervolgens aan de slag als danser bij (...), een dansgezelschap. U stond met het dansgezelschap geregeld op de planken op verscheidene plekken in Colombia, alsook in het buitenland. Daarnaast gaf u op zelfstandige basis danslessen aan geïnteresseerde groepen, die u kon bereiken via sociale netwerken.

Toen u zestien jaar oud was, kwam u tot het besef dat u homoseksueel bent en op mannen valt. U vertelde dit aan uw moeder, maar dit gaf u de indruk dat een verdere afstand in jullie relatie ontstond. Uw grootouders bracht u op de hoogte van uw seksuele geaardheid toen u na de middelbare school voor het eerst begon uit te gaan met een jongen. U kon doorheen uw leven steeds terecht bij uw grootouders, die u altijd geaccepteerd deden voelen en bleef steevast bij hen inwonen. In de wijk Miranda hielden zich echter lokale bendes op die vaak voor problemen zorgde. Zij pakten u en andere homoseksuelen uit de wijk ook in het bijzonder hard aan. Zo werd u bij regelmaat uitgescholden, gooiden zij soms dingen naar u vanop hun terras en werd u lastiggevallen. Ook werden er briefjes achtergelaten bij uw huis waarin werd gezegd dat homoseksuelen zoals u niet gewild waren in de wijk en dat u moest vertrekken. Deze situatie van constante spot en belaging deed u na verloop van tijd besluiten om voor een langere tijd weg te trekken uit Colombia en naar Europa te reizen.

In 2017 verliet u Colombia en reisde u naar Malta, waar u eveneens aan de slag kon gaan als danser. Daar leerde u datzelfde jaar uw huidige partner kennen, een Brit genaamd STT. Na ongeveer een jaar besloot u dat het voor u veilig zou zijn om terug te keren naar Colombia, waarop u in augustus 2018 terug naar uw geboorteland reisde en weer introk bij uw grootouders in Miranda, Medellín.

Op 12 december 2018, ongeveer een viertal maanden nadat u vanuit Malta terug naar Colombia was gereisd, werd u het slachtoffer van een aanval door de aanwezige bende in uw buurt in Medellín. Er was een kleine buitenbijeenkomst georganiseerd met enkele vrienden en burens in de wijk. U zat op een trapje met uw rug gericht naar de straat, toen er plots een jongen die tot een bende opsprong, u een homofoob scheldwoord toeriep en in uw richting begon te schieten. U werd daarbij door een kogel geraakt in uw voet. U begon weg te lopen en bleef lopen, maar toen u uw bebloede voet opmerkte, geraakte u niet meer verder. De schutter was intussen met een kompaan op de motor weggereden. U vroeg rondom u om hulp en uw grootmoeder werd gecontacteerd. Zij kwam u vervolgens met de taxi ophalen en bracht u naar het ziekenhuis. Daar werd u meteen verzorgd, maar er traden complicaties op en u moest nog een tweetal maanden blijven revalideren. De dag van het schietincident kreeg u in het ziekenhuis bezoek van de Colombiaanse politie, die uw verklaringen noteerden in een aangifte. Nadat u voldoende hersteld was, keerde u vanuit het ziekenhuis terug naar het huis van uw grootouders.

Op 11 maart 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig naar Europa. U verbleef vervolgens een jaar wederom in Malta en trok daarna op 17 maart 2020 samen met uw partner naar Manchester in het Verenigd Koninkrijk, daar verbleef u aansluitend een aantal maanden. Op 12 augustus 2020 reisde u vanuit het Verenigd Koninkrijk naar België. Vervolgens deed u op 28 september 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de criminele bendes die zich ophouden in uw buurt en die u eerder reeds in het vizier hebben genomen. U vreest eveneens voor uw gezondheid en welzijn en vreest dat er u in Colombia op eender welk moment iets slechts kan overkomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw Maltese verblijfsvergunning (uitgegeven op 13 mei 2019 en geldig tot 25 oktober 2020), foto's van een aangifte bij La Fiscalía en een foto van uw medische geschiedenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Uit het persoonlijk onderhoud komt immers concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door aanwezige criminele bendes die het eerder reeds op u gemunt zouden hebben gehad omwille van uw homoseksuele oriëntatie, alsook verwijst u naar een heersende algemene discriminatie en onveiligheid jegens homoseksuelen, waardoor uw leven en welzijn in gevaar zouden zijn (CGVS, p. 18, p. 28). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uw asielaanvraag bevat daarbij meerdere elementen die uw algehele geloofwaardigheid danig ondergraven, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan de door u geschetste gebeurtenissen en vrees. Daarnaast is de algemene situatie voor de LGBT-gemeenschap in Colombia derhalve niet van dien aard dat eenieder uit deze gemeenschap aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 19 oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20201019.pdf, blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Om te beginnen dient het CGVS aan te stippen dat de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees alreeds onherroepelijk wordt ondermijnd door de vaststelling dat u na uw vertrek uit Colombia naar Europa meer dan een jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u voor deze buitensporige laattijdigheid allerminst een afdoende verklaring kan bieden. U verliet Colombia definitief op 11 maart 2019 en reisde naar Malta, waar u vervolgens een jaar verbleef en op 17 maart 2020 weer vertrok om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Op 12 augustus 2020 trok u naar België, waar u vervolgens pas op 28 september 2020 asiel aanvraagde. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.

Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. U heeft zich echter nooit eerder tot de asieliinstanties gewend, noch in Malta, noch in het Verenigd Koninkrijk (CGVS, p. 6, p. 16). U brengt tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren dat u niet zou hebben geweten hoe de asielpprocedure juist in elkaar zit en dat u zich daarom nooit vluchteling hebt verklaard. Het mag echter duidelijk zijn dat dit bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard en dit doet dan ook geen afbreuk doet aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op een correcte manier informeert over de asielpprocedure en de mogelijkheden omtrent het verkrijgen van internationale bescherming. U heeft echter nooit enig opzoekingswerk hieromtrent verricht (CGVS, p. 16), hetgeen moeilijk te rijmen valt met de door u voorgehouden vrees. Bovendien dient te worden aangehaald dat uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde paspoort mag blijken dat u reeds eerder voor uw definitief vertrek in maart 2019 op verschillende tijdstippen Colombia heeft verlaten en andere landen hebt bezocht (CGVS, p. 5, p. 14-16; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). U maakte verscheidene reizen, onder andere naar de Verenigde Staten, en verbleef in 2017 en 2018 gedurende een langere periode in Malta. Nooit diende u een asielaanvraag in, u keerde daarentegen terug naar het land waar u vervolging zou dienen te vrezen (zie tevens infra). U toonde met andere woorden bijster weinig interesse in het verkrijgen van internationale bescherming. Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerm minst een prioriteit voor u bleek te zijn. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen alreeds onvermijdelijk de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees danig onderuithalen.

Daarenboven dienen er twijfels geplaatst te worden bij de vrees die u puurt uit het vermeende schietincident waarbij u geraakt zou zijn, hetgeen u tevens bestempelt als de concrete aanleiding om Colombia definitief te verlaten (CGVS, p. 17). U kan geheel niet aannemelijk maken dat u ingevolge deze zogenaamde gebeurtenis voor uw leven zou dienen te vrezen. De door u beschreven gang van zaken bevat immers een aantal merkwaardigheden die negatief reflecteren op uw algehele geloofwaardigheid. Zo mag het vooreerst enorm verbazen dat u na de vermeende aanslag op uw leven, waarbij u door een kogel geraakt zou zijn geweest, simpelweg terugkeerde naar het huis waar u al uw hele leven had gewoond (CGVS, p. 5, p. 23). Het was immers in die buurt dat u in het verleden al door de bende zou zijn lastiggevalen. De door u gevreesde bendeleden wisten u daar bovendien reeds exact wonen, ze zouden in het verleden al briefjes bij het huis hebben achtergelaten en u had de vermeende dader zelf eerder ook reeds gezien (CGVS, p. 20-21, p. 23; zie tevens infra). Dat u na een behoorlijk lange revalidatie van twee maanden, waarin u dus ruim de tijd zou hebben gehad om uw opties te bekijken, alsnog terugkeert naar de plaats waar men u eerder reeds had gevonden en men u bijgevolg wederom zouden kunnen terugvinden, kan zeer moeilijk overtuigen. U was bovendien reeds in het bezit van een paspoort en kon rekenen op een ondersteunend vriendennetwerk (CGVS, p. ; zie tevens infra). Indien u werkelijk voor uw leven diende te vrezen, dan lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat u bijvoorbeeld hen niet zou hebben ingeschakeld om een terugkeer naar de plaats van de vermeende vervolging te vermijden. Na de bewuste dag waarop u door een al dan niet gedrogeerd bendelid zou zijn neergeschoten, heeft u de zogenaamde dader bovendien nooit meer teruggezien (CGVS, p. 23). U probeerde zich dan wel gedeisd te houden, u zou wel nog geconfronteerd zijn geweest met bendeleden in de wijk. Nergens uit uw verklaringen komt echter naar voren dat u nadien nog enige problemen zou hebben gekend. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw familie na uw vertrek ooit nog enige problemen zou hebben ondervonden. Buiten enige aftakeling door de ouderdom, gaat het goed met uw grootmoeder, die nog steeds op hetzelfde adres woont (CGVS, p. 5, p. 13). Ook met uw moeder gaat het in wezen goed (CGVS, p. 12). De vaststelling dringt zich op dat indien men u werkelijk om het leven zou hebben willen brengen, men hiertoe in wezen reeds ruim de kans toe heeft gehad.

U geeft tevens te kennen dat u in Colombia vreest voor uw algemeen welzijn en vreest dat er u op eender welk moment iets zou kunnen overkomen (CGVS, p. 18). U verklaart te zijn geconfronteerd met homofobie uitgaande van de lokale bende in de wijk waar u woonde. U kreeg scheldwoorden toegeroepen en werd verbaal lastiggevalen, er werden tevens homofobe briefjes bij uw huis achtergelaten en soms werden er dingen naar u gegoooid (CGVS, p. 19-20). Dit vormde voor u de aanleiding om Colombia in 2017 te verlaten en gedurende een jaar in Europa te gaan wonen (CGVS, p. 19). Dergelijke spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-gemeenschap, hoewel aanwezig, zeker geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De

discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

De ernst en uitgebreidheid van deze naar eigen zeggen vreselijke spot worden immers duchtig gerelativeerd door de vaststelling dat u doorheen de voorbije jaren meermaals Colombia hebt verlaten en steeds bent teruggekeerd, zoals hierboven ook reeds werd aangeraakt. Sinds u in 2015 in het bezit kwam van uw huidige paspoort, hebt u meerdere periodes in het buitenland doorgebracht zonder zich ooit te beroepen op internationale bescherming. U reisde daarentegen meermaals terug naar Colombia en ook toen vestigde u zich steeds opnieuw bij uw grootouders in Miranda, Medellín met het idee om in Colombia te blijven (CGVS, p. 5, p. 14-15). Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees en discriminerende en agressieve bejegening ontegensprekelijk relativeren. De vaststelling dat u vrijwillig en op legale wijze met uw eigen paspoort terugkeerde naar het land waar u beweert steevast te maken hebben gekregen met constante en langdurige verbale en fysieke agressie (CGVS, p. 18-20), nota bene naar hetzelfde huis in dezelfde wijk als waar dit zich zou hebben voorgedaan, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. De geloofwaardigheid van uw beweringen komt verder op de helling te staan door het gegeven dat u uw huidige partner naar Colombia hebt laten komen (CGVS, p. 10). Indien de situatie voor homoseksuelen in Colombia werkelijk in die mate onrustwekkend zou zijn dat u er een vrees voor vervolging uit puurt, dan kan het onmogelijk overtuigen dat u Samuel naar Colombia liet reizen.

Indien er bovendien werkelijk sprake zou zijn geweest van een dermate ernstige vorm van discriminatie en belaging, dan mag het de uiterste verbazing heten dat u altijd op hetzelfde adres bent blijven wonen. U brengt per slot van rekening naar voren dat deze door u beschreven belaging steevast werd veroorzaakt door dezelfde zeven lokale bendeleden die zich ophielden in Miranda, maar die u enigszins verbazingwekkend niet bij naam weet te noemen (CGVS, p. 19, p. 21). Nooit kende u enige problemen met andere buurtbewoners (CGVS, p. 20). De door u beschreven discriminerende spot en agressie, die zoals hierboven reeds gemotiveerd enigszins gerelativeerd dienen te worden, is met andere woorden zeker niet algemeen en volledig toe te schrijven aan lokale bendes. Alle buurtbewoners zouden daarbij angst hebben gekend voor deze bendes (CGVS, p. 20). Tevens dient te worden aangestipt dat u werkelijk niet kan zeggen of dergelijke bendes zich in de hele stad Medellín bevinden. Ook kan u niet zeggen of andere personen uit uw vriendengroep die tot de LGBT-gemeenschap behoren ooit gelijkaardige problemen zoals u zouden hebben gekend, ook al sprak u wel zelf met hen over uw eigen situatie in de wijk (CGVS, p. 26-27). Het doet met andere woorden sterk de wenkbrauwen fronsen dat u nooit bent verhuisd of nooit andere oorden in de stad of in het land hebt opgezocht indien u werkelijk altijd werd lastiggevallen in dezelfde wijk.

Daarbij kan in deze nog worden opgemerkt dat u naar aanleiding van desbetreffende zogenaamde ernstige discriminatie nooit enige hulp hebt gezocht, noch bij de Colombiaanse autoriteiten, noch bij andere organisaties die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap (CGVS, p. 26). Er kan echter met reden worden verwacht dat u zich met betrekking tot een naar eigen zeggen verregaande vorm van laster en discriminatie zou wenden tot enige vorm van hulp. Dat u zich zelfs niet gericht heeft tot organisaties die de LGBT-gemeenschap kunnen ondersteunen, zowel op sociaal, mentaal en fysiek vlak, relativeert toch enigszins de door u beschreven discriminerende bejegening (zie ook informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Meer zelfs, u kent geen namen van dergelijke organisaties die zich met een problematiek zoals de uwe bezig houden en hiervoor ondersteuning te bieden, u heeft nooit echt moeite ondernomen om hierover informatie in te winnen (CGVS, p. 27).

Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia geen normaal leven zou kunnen uitbouwen. U bent in Colombia naar school geweest, u heeft er het hoger middelbaar onderwijs voltooid (CGVS, p. 6). U bent vervolgens steevast aan het werk geweest, zowel als werknemer en als zelfstandige (CGVS, p. 6-7). Voor uw werk kwam u in verschillende steden doorheen Colombia, u reisde tevens naar het buitenland (CGVS, p. 5-6). Uw dagelijkse routine in Medellín is werkelijk zeer gangbaar te noemen (CGVS, p. 9). Daarbij mag uit uw verklaringen blijken dat u kan rekenen op een ondersteunend sociaal netwerk. Zo heeft u een erg goede vriendin bij wie u steevast terecht kan om uw hart uit te storten (CGVS, p. 14). U heeft daarnaast nog vrienden die zelf tot de LGBT-gemeenschap behoren en ook met uw danscollega's, die op de hoogte zijn van uw homoseksualiteit, komt u prima overeen (CGVS, p. 8-9, p. 14). Daarbij hebt u uw ganse leven kunnen rekenen op liefde en steun vanwege uw grootouders, zij wisten dat u homoseksueel bent en hebben u altijd geaccepteerd zoals u was (CGVS, p. 13). Hoewel u geen uitstekende band heeft met uw moeder, iets dat reeds gedurende lange tijd sluimert en niet eenduidig te wijten is aan uw seksuele geaardheid, onderhoudt u tot op heden nog bijna wekelijks contact met uw moeder, die op de hoogte is

dat u zich in een relatie bevindt met een man (CGVS, p. 11-12). In het verleden bent u bovendien reeds meerdere relaties aangegaan met mannen en kon u ontmoetingen aangaan op straat, via uw werk, in het uitgaansleven en op sociale media (CGVS, p. 10-11). In Medellín en gans Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld talloze organisaties en actief die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terecht komen in precarie omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Tot slot kan worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had aangegeven dat u in Colombia moeilijk behandeld zou kunnen worden voor HIV (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 7c). Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals werd gevraagd of u alles had kunnen toelichten, of u alle redenen voor het aanvragen van internationale bescherming had medegedeeld, of u nog iets had toe te voegen en of u nog andere problemen had gekend (CGVS, p. 18, p. 19, p. 27, p. 27), heeft u nooit melding gemaakt van enige problemen omtrent een eventuele seropositiviteit. U haalt tevens nergens enige vrees aan hieromtrent, bijgevolg kan het CGVS dan ook allerminst een vrees in uw hoofde afleiden ingevolge een mogelijke, doch nooit aangetoonde, HIV-besmetting. Hoe dan ook wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u bij DVZ aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteits- en verblijfsdocumenten betreft, u legde uw paspoort, identiteitskaart en Maltese verblijfsvergunning neer, dient het CGVS op te merken dat het uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Malta in wezen niet betwist. De foto's van de aangifte bij La Fiscalia en uw medische geschiedenis, zijn niet in staat uw verklaringen verder te onderbouwen. Het betreffen immers slechts foto's van documenten waardoor de bewijswaarde van het document hoe dan ook reeds erg beperkt is wegens mogelijk onderhavig geweest aan knip- en plakwerk. Bovendien dienen zulke documenten als dusdanig ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medische geschiedenis als dusdanig vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016

werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij het slachtoffer is geweest van spot, beledigingen, vernedering, psychisch geweld, fysiek geweld, en werd hij ten einde beschoten, dit alles wegens zijn seksuele geaardheid. Deze feiten zijn zonder enkele twijfel ernstig van aard en herhaaldelijk. Hij laat gelden dat hij inderdaad slachtoffer werd van daden van vervolging in de zin van het verdrag van Genève. Verzoeker meent dat in zijn geval geen grondige analyse werd uitgevoerd. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te doen van de relevante feiten. Deze vervolging en vrees voor vervolging zijn gebaseerd op grond van het behoren tot een bepaalde sociale groep, in dit geval het behoren tot de homoseksuelen in Colombia. Verzoeker vervolgt dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn eigen overheden.

Voorts betoogt verzoeker dat hij een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en dat hem indien nodig het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Met het oog op de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker, nadat hij een theoretische uiteenzetting gegeven heeft, dat *“Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeer van een verzoeker naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker, tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.*

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Bovendien, in casu, twijfelt de verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen en het regering.

Uit de COI Focussen is er sprake van gewapende conflicten in Colombia:

[...]

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) en, in mindere maat, c) van de Vreemdelingenwet.

Er bestaat bovendien geen vestigingsalternatief voor verzoeker.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de situatie van LGBT in Colombia. Hij betoogt dat er een paradox is tussen de juridische bescherming en de maatschappelijke realiteit. De relevante vraag is niet of Colombia progressiever is dan andere Latijns-Amerikaanse landen op het

gebied van homoseksualiteit, maar of hij in Colombia al dan niet gevaar loopt te worden vervolgd wegens zijn homoseksualiteit. Het feit dat Colombia een van de meest progressieve landen van Latijns-Amerika is op het gebied van homoseksualiteit betekent niet dat het de rechten van homoseksuelen eerbiedigt en dat zij niet het risico lopen te worden vervolgd op grond van hun seksuele geaardheid. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij slechts een gedeeltelijke analyse doet van de beschikbare informatie. Hoewel er in Colombia een wettelijk kader bestaat, is de Colombiaanse maatschappij intolerant en zijn LGBT-personen vaak slachtoffers van geweld en zelfs van moord. Vervolgens citeert verzoeker uit UNHCR, « Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia », blz. 22 en 48-49, Freedom House: Freedom in the World 2020 - Colombia, 4 maart 2020, Luz E. Nagle, « Giving Shelter from the Storm: Colombians Fleeing Persecution Based on Sexual Orientation », Tulsa Law Review 48/1, 2012, blz. 8, 18, 21-25, A. Moloney, Thomson Reuters, "Colombia failing to stem murders of LGBT people", Reuters, US Department of State: 2020 Country Reports on Human Rights Practices: Colombia, 30 maart 2021; EL Colombiano, Violencia contra comunidad LGTB aumentó en 2020: Defensoria, 15 september 2020; El Universal, "Congresista denuncia que fue discriminado por la Policía por ser homosexual, 16 september 2020. Uit deze bronnen blijkt het heel duidelijk dat homoseksuelen in Colombia een hoog risico lopen op moord louter omwille van hun seksuele geaardheid. Ze zijn ook regelmatig het voorwerp van geweld en bedreiging. Bovendien kunnen homoseksuele personen geen aanspraak maken op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten. Het bieden van een reeks gelijkheidsrechten voor LGBT-leden moet worden gerelativeerd met de effectieve toepassing van de wetgeving en de praktijken van de autoriteiten. Uit het OFPRA verslag « Colombie - La situation des minorités sexuelles et de genre » van 20 september 2018 blijkt het dat homoseksuelen geen garantie hebben op toegang tot de justitie (blz. 18). In dit verband meldt de COI focus (blz. 11-12) ook de inadequate houding van de ordetroepen ten opzichte van de LGBTQ+ gemeenschap. Het onderscheid tussen de recht en de praktijk wordt gerapporteerd door de Colombia and Border & Migration Program Assistant bij de Washington Office in Latin America (WOLA). Op basis van het geheel van de door hem bijgebrachte landeninformatie concludeert de verzoekende partij dat het CGVS de problemen onderschat waarmee de LGBTQ+ gemeenschap worden geconfronteerd door - ten onrechte - te stellen dat het juridisch kader van Colombia tot de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Verzoeker verwijst ook naar de volgend arrest van de Raad: RvV 26 november 2020, nr. 244 844.

In het volgend onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst betoogt verzoeker dat hij vóór het incident van 12 december 2018 waarbij hij werd beschoten, nooit de bedoeling had gehad om Colombia voorgoed te verlaten. Verzoeker benadrukt dat toen hij in 2017-2018 naar Europa reisde, was omdat hij daar door zijn beroep als professioneel danser de kans toe kreeg. Dankzij zijn beroep kreeg hij de kans om te ontsnappen aan de dagelijks beledigingen, bespottingen, vernedering, fysiek geweld, enz. Op dat moment had hij nog niet persoonlijk iets meegemaakt dat zo ernstig was dat hij voor zijn leven vreesde. Na het incident van 12 december 2018 was hij gedwongen om een herstelperiode te doorlopen waarbij hij twee maanden in het ziekenhuis bleef, en daarna nog een maand thuis. Verzoeker haalt aan dat hij het land verlaten heeft toen hij voldoende hersteld was, namelijk 11 maart 2019. Dan ging hij onmiddellijk naar zijn partner in Malta. Samen met zijn partner heeft verzoeker verbleven in Malta en het Verenigd Koninkrijk. Daar achtte hij zich veilig (en vrij), zodat hij het niet nodig vond om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker stelt dat hij na zijn breuk met zijn partner niet kon terugkeren naar Colombia, en aldus naar zijn tante in België gekomen is. Verzoeker herhaalt dat hij op 12 augustus 2020 in België aangekomen is en op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Hij vervolgt dat de termijn van anderhalve maand om een verzoek om internationale bescherming in te dienen niet kennelijk onredelijk is. Hij verklaart dat zijn tante niet in staat was om hem de informatie te verstrekken die nodig was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij na zijn ziekenhuisontslag medisch gezien nog steeds zeer zwak was en dat hij nog steeds verzorging nodig had, zodat hij nergens anders zijn toevlucht kon nemen dan bij hem thuis, waar hij kon genieten van een omgeving die bevorderlijk was voor zijn herstel en van de dagelijkse bijstand van zijn grootmoeder. Verzoeker herinnert ook de zeer nauwe emotionele afhankelijkheid die hij met zijn grootmoeder heeft. Zijn grootmoeder is ziek en hij wilde haar niet alleen laten. Zijn grootmoeder was eveneens voor hem een morele en fysieke steun tijdens deze herstelperiode. Hij geeft aan dat het voor hem bijzonder zwaar was zijn grootmoeder, met wie hij een hechte affectieve band had, te verlaten en hij wenste bij haar te blijven tot zijn definitieve vertrek uit Colombia. Verzoeker herinnert eraan dat het, zoals verwerende partij suggereert, zijn vriendennetwerk was dat hem in staat stelde Colombia te verlaten toen hij lichamelijk in staat was. Het was zijn dansgezelschap, in het bijzonder een lid van dat gezelschap genaamd Johan, die hem hielp om het land

te verlaten. Verzoeker stelt dat hij tijdens deze herstelperiode niet meer geconfronteerd werd met zijn actoren van vervolging eenvoudigweg omdat hij zijn woning niet meer heeft verlaten. Hij is de mening toegedaan dat het ook logisch is dat zijn grootmoeder geen problemen heeft gehad na zijn vertrek uit Colombia omdat zijn vervolgers het op hem gemunt hadden en hem uit Colombia weg wilden. Het is overbodig eraan te herinneren dat het ging om een zeer ernstige gebeurtenis waarbij verzoeker werd neergeschoten en gewond raakte wegens zijn seksuele geaardheid. Verzoeker wijst er ook op dat hij zowel de klacht bij La Fiscalía en zijn medisch dossier overgelegd heeft.

Voorts laat verzoeker gelden dat de verwerende partij niet de minste tegenstrijdigheid/inconsistentie aanvoert met betrekking tot het incident van 12 december 2018 als zodanig.

Met betrekking tot de andere aangevoerde feiten betoogt verzoeker dat hij inderdaad bespot werd, maar hij werd ook het doelwit van voorwerpen die op straat naar hem werden gegooid, vernederingen, fysiek geweld, brieven met doodsb bedreigingen, ... enz. Het betreffen terugkerende feiten en hebben betrekking op zijn dagdagelijkse leven in Colombia. Hij meent ook dat al deze elementen samen genomen een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Verzoeker meent dat hij, in tegenstelling tot de motieven van de bestreden beslissing, wel geprobeerd heeft om bescherming te krijgen in zijn land van herkomst. Hij heeft reeds een klacht bij La Fiscalía ingediend toen hij nog in het ziekenhuis lag en hij heeft daadwerkelijk een kopie van deze klacht overgelegd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt ook dat het algemeen bekend is dat de corruptie binnen de Colombiaanse politiemacht een echt probleem is. Veel politieagenten associëren zich met leden van gewapende/criminele bendes. Bovendien melden verschillende bronnen ook de inadequate houding van de ordetroepen ten opzichte van de LGBT gemeenschap. Volgens verzoeker heeft de politie ook geen controle in zijn regio, namelijk de stad Medellín gelegen in het departement Antioquia. Hiervoor verwijst de verzoeker naar de COI focussen van 13 november 2019 en 27 juli 2020 inzake de veiligheidssituatie in Colombia.

Verzoeker erkent dat hij in Colombia naar school gegaan is, er kon werken op artistiek gebied, voor zijn werk naar het buitenland kon gaan en er vrienden had, maar was zijn dagelijks leven er een van psychisch en fysiek geweld. In dit kader betoogt verzoeker dat: *"Indien het dagelijks doelwit zijn van vervolging (bespotting, fysiek geweld, dreigbrieven, enz.) en het doelwit zijn van een geweeraanval wegens zijn seksuele geaardheid een leven is dat verwerende partij als "normaal" beschouwt, kan verzoeker moeilijk begrijpen welke gebeurtenissen door zij als "abnormaal" zouden kunnen worden beschouwd en de verlening van internationale bescherming zouden kunnen rechtvaardigen."*

Met betrekking tot de documenten die hij bijgebracht heeft betoogt verzoeker dat zijn verklaringen uiterst nauwkeurig en in overeenstemming zijn met de objectieve landeninformatie die over de behandeling van homoseksuelen in Colombia werden verstrekt. Zijn relaas is dus geloofwaardig en verwerende partij zou dus de overgelegde documenten serieus moeten onderzoeken, *quod non*. Het loutere feit dat de neergelegde documenten kopieën waren, kan niet volstaan om deze nietig te verklaren, gelet op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. In dit verband verwijst verzoeker naar onder meer het arrest van het EHRM van 1 februari 2018, M.A. c. Suisse, nr. 9373/15.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker te vertrouwen op de wijsheid van de Raad. Hij voegt hier nog aan toe dat blijkens de COI Focussen van 13 november 2019 en 27 juli 2020 er sprake is van gewapende conflicten in Colombia.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 14 december 2021 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat de COI Focus-Colombia: beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Colombia vervolging te vrezen omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

6.2. Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een anti-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dat Colombia de laatste jaren een verhoogde politieke deelname kent van conservatieve christelijk-evangelische kerken die via politieke weg een aantal van bovenvermelde verwezenlijkingen willen teniet doen, wordt niet betwist. Waar verzoeker suggereert dat men hieruit “*zou kunnen afleiden*” dat voormelde rechten voor de LGBTI-gemeenschap actueel niet kunnen worden gewaarborgd wegens stijgende politieke druk vanuit conservatieve hoek, laat hij evenwel na om concrete elementen voor te leggen die dit kunnen staven. Dat een voormalige procureur-generaal dreigde om een aantal beslissingen van het Grondwettelijk Hof ongedaan te maken en er een vraag was om een referendum te organiseren over de vraag of LGBTI-personen kinderen kunnen adopteren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat voormelde rechten actueel nog steeds in voege zijn.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogota, Cartagena en Medellin, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering,

homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in de COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020 gesproken over de *“Colombiaanse paradox omdat het ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen kent ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders. Het behoort op dit vlak tot een van de meest gewelddadige landen van de regio.”* (p. 31).

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de ‘Colombiaanse paradox’, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoeker brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en zijn aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Ook uit de meer recente informatie die verzoeker aanreikt, kan niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-personen. Verzoekers betoog dat uit het arrest nr. 244 844 *“klaarblijkelijk kan afgeleid worden dat homoseksuele mannen op het volledige Colombiaanse grondgebied gevaar lopen en gegronde vrees voor vervolging kennen”* mist feitelijke grondslag. Hoewel in dit arrest aan de commissaris-generaal werd verweten geen rekening te houden met de voormelde ‘Colombiaanse paradox’, werd evenzeer in dit arrest benadrukt dat *“uit de landeninformatie thans niet blijkt dat er in Colombia een systematische of collectieve vervolging plaatsvindt van homoseksuelen.”* Verzoeker vermag in dit arrest niet meer te lezen dan dat hier wordt samengevat.

Al het voorgaande doet de Raad besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *‘Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia’*, september 2015, p. 48-49: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds.”* Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoeker zijn vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid. In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.”*

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van zijn homoseksuele

geaardheid, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofoob geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande bevindingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

6.3. De Raad herinnert eraan dat om tot internationale bescherming te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

6.4. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker de volgende documenten voor: zijn paspoort, identiteitskaart, Maltese verblijfsvergunning (uitgegeven op 13 mei 2019 en geldig tot 25 oktober 2020), foto's van een aangifte bij La Fiscalia van 12 december 2018 en een foto van een evaluatieblad van zijn medische voorgeschiedenis van 12 december 2018.

Zijn paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op zijn identiteit en nationaliteit, gegevens die heden niet ter discussie staan, evenmin als het gegeven dat verzoeker van 13 mei 2019 tot 25 oktober 2020 over een verblijfsvergunning voor Malta beschikte.

De aangifte bij de La Fiscalia van 12 december 2018 geeft aan dat verzoeker op 12 december 2018 een aangifte gedaan heeft voor een moordpoging. Verzoeker heeft verklaard dat deze moordpoging gebeurd is in de wijk Miranda van Medellín, alwaar hij samen met andere familieleden en vrienden aanwezig was. Verzoeker geeft aan dat er personen kwamen die op iedereen die aanwezig was begon te schieten. Op basis van de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn klacht heeft afgelegd, kan niet afgeleid worden dat de schietpartij heeft plaatsgevonden in het kader van homofoob geweld. Verzoeker verklaarde immers dat zowel familieleden als vrienden op een bijeenkomst aanwezig waren toen er personen op iedereen begonnen te schieten. Verzoeker brengt ook geen informatie bij over het verdere verloop van zijn klacht en het onderzoek dat gevoerd werd. Het evaluatieverslag van zijn medische voorgeschiedenis van 12 december 2018 geeft aan dat het rechterbeen ter hoogte van de binnenkant van zijn enkel geraakt werd door een kogel van vuurwapen. Verzoeker werd hiervoor op 12 december 2018 opgenomen en er werd een herstelperiode voorgeschreven tot 28 februari 2019. Deze elementen worden niet betwist maar hieruit kan op zich geen gegronde vervolgingsvrees blijken noch een reëel risico op ernstige schade.

Aangezien de voorgelegde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.5. *In casu* wordt de seksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel getrokken. Evenwel is het loutere feit homo te zijn in Colombia niet voldoende om als vluchteling te worden erkend. Echter kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid verbergt of zich terughoudend

opstelt in de uiting van zijn geaardheid om (verdere) problemen in zijn land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76).

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in Colombia steeds op hetzelfde adres gewoond heeft. Aldaar woonde verzoeker met zijn grootouders (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 5-6). Verzoeker verklaart dat hij in Colombia twee stabiele relaties gehad heeft waar hij ook de families van zijn partners ontmoet heeft. Daarnaast heeft hij misschien ook nog andere partners gehad, maar dit betroffen minder serieuze relaties. Deze partners heeft verzoeker tijdens bijeenkomsten, op straat of op sociale netwerken ontmoet (NPO, p.10-11). Toen verzoeker zestien jaar oud, na het college, heeft hij uiting gegeven aan zijn seksuele geaardheid. Het is ook op die leeftijd dat verzoeker zijn eerste relatie aangegaan is, en zijn grootouders bij toeval zijn seksuele geaardheid ontdekt hebben. Alhoewel zijn grootouders tot een oudere generatie behoorden en ze misschien gekwetst waren, stelt verzoeker dat hij zich steeds door hen aanvaard gevoeld heeft (NPO, p.13). In Colombia waren de collega's van verzoeker ook op de hoogte van zijn seksuele geaardheid en kwam hij goed overeen met hen (NPO, p. 9). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt weliswaar dat hij stelt slechts één goeie vriendin te hebben. Op basis van zijn verklaringen kan geenszins opgemaakt worden dat dit het gevolg zou zijn van zijn seksuele geaardheid. Hoewel verzoeker geen uitstekende band heeft met zijn moeder, iets wat reeds gedurende lange tijd sluimert en niet eenduidig te wijten is aan zijn seksuele geaardheid, onderhoudt verzoeker tot op heden nog bijna wekelijks contact met zijn moeder. Zij is nu op de hoogte van verzoekers relatie met een man (NPO, p. 11-12).

Voorts is verzoeker in Colombia naar school gegaan en heeft er zijn hoger studies voltooid (NPO, p. 6). Daarna is verzoeker stevast aan het werk geweest, zowel als werknemer en als zelfstandige (NPO, p.6-7). Voor zijn werk kwam verzoeker in verschillende steden in Colombia, maar reisde ook naar het buitenland (NPO, p. 5-6). De dagelijkse routine van verzoeker in Medellín is zeer gangbaar te noemen (NPO, p. 9). Bovendien blijkt dat verzoeker geen problemen had met de buurtbewoners, wel houdt hij voor om problemen ondervonden te hebben met bendeleden.

Uit zijn verklaringen blijkt aldus dat hij zijn geaardheid in zeker mate openlijk kon beleven in Colombia, meer bepaald in de stad Medellín. Uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt verder dat in Medellín verschillende organisaties actief zijn die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terecht kan. Ook blijkt uit de COI focus van 19 oktober 2020 dat in Medellín elk jaar een groot gekleurde parade plaats heeft en dat Medellín aangeprezen wordt als een goede bestemming met een rijk nachtleven en vele ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen (p. 23).

Verzoeker haalt doorheen zijn relaas geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij met homofobie uitgaande van de lokale bende in de wijk waar hij woonde, geconfronteerd werd. Tijdens het open relaas heeft verzoeker het over constante verbale en fysieke agressie. Verder in het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker opnieuw dat hij in constante agressie leefde in Colombia. Wanneer aan verzoeker vervolgens gevraagd wordt om dit concreet toe te lichten, stelt verzoeker *"Gewoon, wanneer je weg gaat en ze je beginnen uit te schelden. Je gaat weg en ze vallen je verbaal aan. Of ze beginnen dingen te gooien vanaf het terras. Of een briefje bij je achter waarop staat geen flikkers meer in deze wijk."* Verder tijdens het persoonlijk onderhoud vraagt de protection officer opnieuw hoe hij zich dat concreet dient voor te stellen. Verzoeker antwoordt hierop *"dat er daar een groep ter plekke komt die je begint uit te schelden, te duwen, te zeggen je moet hier niet zijn. Het is beter dat je hier niet meer bent, wat doe je op straat. Je bent een verschrikking."* (NPO, p. 18-20). Doorheen het persoonlijk onderhoud wordt bijgevolg meermaals aan verzoeker gevraagd om de voorgehouden concrete agressie toe te lichten, doch slaagt verzoeker er niet in om hier concrete voorbeelden van te geven. Verzoeker beperkt zich tot vrij algemene verklaringen. Tijdens het vrije relaas haalt verzoeker ook aan dat hij vanaf een bepaald uur niet meer op straat mocht komen omwille van zijn geaardheid. Echter blijkt verder in het gehoor dat in zijn wijk op latere uren meer drugs en wapens verkocht werden waardoor het onveilig was om op straat te komen (NPO, p. 20). Bijgevolg was het feit dat het voor verzoeker onveilig was om op latere uren op straat te komen het gevolg van criminele activiteiten van bendes en niet zo zeer van homofob geweld. Verzoeker stelt ook dat alle buurtbewoners schrik hadden van de lokale bendes en dat er crimineel geweld heerste (NPO, p. 20 en p. 25). Hoe verwerpelijk deze homofobe gedragingen door derden zijn, kan dit echter niet gelijkgeschakeld worden met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er kan er

niet aan voorbij gegaan worden dat verzoeker steeds op hetzelfde adres gewoond heeft, dat de buurt ook op de hoogte was van seksuele geaardheid en dat hij verklaard heeft dat het homofob geweld steeds door dezelfde zeven lokale bendeleden die zich ophielden in Miranda veroorzaakt werd. In deze omstandigheden kan er redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij deze bendes bij naam weet te noemen, waar hij niet in slaagt (NPO, p. 19, p. 21). De ernst van de voorgehouden situatie wordt verder ondermijnd door het gegeven dat verzoeker steeds op hetzelfde adres is blijven wonen. Verder wordt in de bestreden beslissing op goed gronden gemotiveerd dat: *“Tevens dient te worden aangestipt dat u werkelijk niet kan zeggen of dergelijke bendes zich in de hele stad Medellín bevinden. Ook kan u niet zeggen of andere personen uit uw vriendengroep die tot de LGBT-gemeenschap behoren ooit gelijkaardige problemen zoals u zouden hebben gekend, ook al sprak u wel zelf met hen over uw eigen situatie in de wijk (CGVS, p. 26-27). Het doet met andere woorden sterk de wenkbrauwen fronsen dat u nooit bent verhuisd of nooit andere oorden in de stad of in het land hebt opgezocht indien u werkelijk altijd werd lastiggevalen in dezelfde wijk.”* Daarenboven is verzoeker sinds 2015 in het bezit van een paspoort en heeft hij verschillende landen al dan niet om werkgerelateerde redenen bezocht, doch is hij steeds huiswaarts gekeerd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“De ernst en uitgebreidheid van deze naar eigen zeggen vreselijke spot worden immers duchtig gerelativeerd door de vaststelling dat u doorheen de voorbije jaren meermaals Colombia hebt verlaten en steeds bent teruggekeerd, zoals hierboven ook reeds werd aangeraakt. Sinds u in 2015 in het bezit kwam van uw huidige paspoort, hebt u meerdere periodes in het buitenland doorgebracht zonder zich ooit te beroepen op internationale bescherming. U reisde daarentegen meermaals terug naar Colombia en ook toen vestigde u zich steeds opnieuw bij uw grootouders in Miranda, Medellín met het idee om in Colombia te blijven (CGVS, p. 5, p. 14-15). Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees en discriminerende en agressieve bejegening ontegensprekelijk relativeren.”* Voorts heeft verzoekers partner hem in Colombia tijdens een vakantie bezocht (NPO, p. 10). Indien de situatie voor homoseksuelen in Colombia werkelijk in die mate onrustwekkend zou zijn dat verzoeker er een vrees voor vervolging uit puurt, dan kan het onmogelijk overtuigen dat hij zijn partner naar Colombia liet reizen. Verzoeker maken niet aannemelijk dat de homofobe gedragingen in zijn wijk dermate systematisch en ingrijpend waren dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Voorts haalt verzoeker aan dat hij op 12 december 2018 het slachtoffer was van een schietincident tijdens een bijeenkomst in de wijk. Gelet op de verklaringen en de bijgebrachte documenten wordt op zich niet betwist dat verzoeker op 12 december 2018 door een kogel ter hoogte van de binnenkant van zijn enkel geraakt werd, doch wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat dit schietincident gebeurd is omwille van verzoekers geaardheid. Vooreerst kan verzoeker geen eenduidige verklaringen over het incident aan sich afleggen. Uit verzoekers aangifte blijkt dat *“deze personen kwamen aan en begonnen op iedereen die aanwezig waren te schieten”*, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud het slechts over één schietende persoon heeft. Ook verklaart verzoeker dat de schutter daarna op een moto gesprongen is die door een tweede persoon bestuurd werd (NPO, p. 17, p. 22). Dit element heeft verzoeker daarentegen niet in zijn klacht vermeld. Voorts staat in de klacht aangegeven dat de schietpartij gebeurde tijdens een bijeenkomst met familieleden en vrienden, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat het schietincident gebeurd is tijdens een bijeenkomst met enkele burens en vrienden (NPO, p. 17). In deze versie is er geen sprake van familieleden. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat nog andere personen gewond geraakt zijn (NPO, p. 22). Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Zo mag het vooreerst enorm verbazen dat u na de vermeende aanslag op uw leven, waarbij u door een kogel geraakt zou zijn geweest, simpelweg terugkeerde naar het huis waar u al uw hele leven had gewoond (CGVS, p. 5, p. 23). Het was immers in die buurt dat u in het verleden al door de bende zou zijn lastiggevalen. De door u gevreesde bendeleden wisten u daar bovendien reeds exact wonen, ze zouden in het verleden al briefjes bij het huis hebben achtergelaten en u had de vermeende dader zelf eerder ook reeds gezien (CGVS, p. 20-21, p. 23; zie tevens infra). Dat u na een behoorlijk lange revalidatie van twee maanden, waarin u dus ruim de tijd zou hebben gehad om uw opties te bekijken, alsnog terugkeert naar de plaats waar men u eerder reeds had gevonden en men u bijgevolg wederom zouden kunnen terugvinden, kan zeer moeilijk overtuigen. U was bovendien reeds in het bezit van een paspoort en kon rekenen op een ondersteunend vriendennetwerk (CGVS, p. ; zie tevens infra). Indien u werkelijk voor uw leven diende te vrezen, dan lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat u bijvoorbeeld hen niet zou hebben ingeschakeld om een terugkeer naar de plaats van de vermeende vervolging te vermijden. Na de bewuste dag waarop u door een al dan niet gedrogeerd bendelid zou zijn neergeschoten, heeft u de zogenaamde dader bovendien nooit meer teruggezien (CGVS, p. 23). U probeerde zich dan wel gedeisd te houden, u zou wel nog geconfronteerd zijn geweest met bendeleden in de wijk. Nergens uit uw verklaringen komt echter naar voren dat u nadien nog enige problemen zou hebben gekend.”*

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij gedurende twee maanden in het ziekenhuis verbleven heeft, en slechts gedurende één maand thuis is gebleven. Verzoeker benadrukt dat hij onmiddellijk vertrokken is, eenmaal hij hersteld was. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud geeft verzoeker aan dat hij gedurende twee weken in het ziekenhuis verbleven heeft (NPO, p. 24). Bijgevolg blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij minstens van begin januari 2019 tot 11 maart 2019 op zijn gewoonlijk adres verbleef. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat de buurt op de hoogte was van de schietpartij en het gegeven dat hij een klacht ingediend heeft. De vaststelling dringt zich bijgevolg inderdaad op dat indien men verzoeker werkelijk om het leven zou hebben willen brengen of hem uit de wijk had willen jagen, men hiertoe in wezen reeds ruim de kans toe heeft gehad. Nochtans is er gedurende bijna tweeënhalve maanden niets gebeurd. Daarenboven verklaart verzoeker dat hij na het schietincident niet meer naar buiten is gekomen, terwijl hij aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat hij tot twee à drie dagen voor zijn vertrek nog les gegeven heeft (NPO, p. 7-8) en dat hij het weekend voor zijn vertrek uit Colombia in maart 2019 nog zijn dansgezelschap bezocht heeft om afscheid te nemen, alsook om hen op de hoogte te brengen van zijn vertrek (NPO, p. 8). Voorts is het gegeven dat verzoeker les is blijven geven tot 2 à 3 dagen voor zijn vertrek, moeilijk verzoenbaar met zijn verklaringen in het verzoekschrift dat hij onmiddellijk vertrokken is toen hij hersteld was. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker ook al voldoende hersteld diende te zijn om les te geven.

Voorts stelt verzoeker dat een andere reden waarom hij niet onmiddellijk uit Colombia vertrokken is, de gezondheidstoestand van zijn grootmoeder was. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud heeft hij dit element niet aangehaald. Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat destijds de zus van zijn grootmoeder Alzheimer had (NPO, p. 9). Zijn grootmoeder heeft pas na zijn vertrek Alzheimer ontwikkelt waardoor zijn moeder nu voor haar zorgt (NPO, p. 12).

Op basis van de verklaringen van verzoeker en de bijgebrachte documenten kan geenszins een verband gelegd worden tussen deze schietpartij en zijn seksuele geaardheid.

Het geheel van de verklaringen van verzoeker zijn samen genomen niet ernstig genoeg om als een reëel risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beschouwd te worden. De beschreven incidenten gedurende het persoonlijk onderhoud bereiken als dusdanig ook niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Bijgevolg kunnen ze niet als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gekwalificeerd.

De Raad merkt ook op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Colombia ooit werd gearresteerd of mishandeld, geheel werd verstoten door zijn familie of de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Colombia volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Colombia steeds tewerkgesteld was, er een familiaal netwerk heeft en eveneens sociale contacten. Ook werd verzoeker in navolging van zijn verwondingen verzorgd in het ziekenhuis. *In casu* is er geen sprake van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom hij niet zou kunnen werken in Colombia. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van verzoeker.

De Raad volgt verzoeker waar hij betoogt dat de beoordeling van de vrees voor vervolging een toekomstgericht onderzoek vereist, doch benadrukt dat dit een feitelijke en individuele beoordeling omvat, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van LGBTQI-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQI-personen volstaat niet daar, zoals uiteengezet in punt 6.2., uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie schiet daarin tekort. Verzoeker haalt evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Colombia. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor hem als homoseksuele man ondraaglijk zou zijn.

6.6. In de bestreden beslissing wordt verder ook aangegeven dat: *“Tot slot kan worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had aangegeven dat u in Colombia moeilijk behandeld zou kunnen worden voor HIV (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 7c). Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals werd gevraagd of u alles had kunnen toelichten, of u alle redenen voor het aanvragen van internationale bescherming had medegedeeld, of u nog iets had toe te voegen en of u nog andere problemen had gekend (CGVS, p. 18, p. 19, p. 27, p. 27), heeft u nooit melding gemaakt van enige problemen omtrent een eventuele seropositiviteit. U haalt tevens nergens enige vrees aan hieromtrent, bijgevolg kan het CGVS dan ook allerminst een vrees in uw hoofde afleiden ingevolge een mogelijke, doch nooit aangetoonde, HIV-besmetting.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

6.7. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Colombia, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid niet concreet aannemelijk maakt.

Het geheel van voorgaande vaststellingen volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Colombia. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

6.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn seksuele geaardheid in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia. 2.3.5.2.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het

gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Medellín, waar verzoeker zijn hele leven tot kort voor zijn vertrek uit Colombia heeft verbleven, worden beoordeeld.

Op basis van de hem voorgelegde informatie besluit de Raad dat er in Medellín en de onmiddellijke omgeving van Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in de stad Medellín sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Medellín, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven

uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

10. Wat betreft de artikelen 3 en 2 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de artikelen 1 tot en met 3 van het Handvest, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht, zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS